

ALEX ASTER

LIGHTLARK 2

NIGHTBANE



KIROTUT YÖT

WSOY

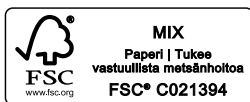
ALEX ASTER

LIGHTARK 2
NIGHTBANE

KIROTUT YÖT

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki



Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
Nightbane

Copyright © 2023 by Alex Aster
Published in agreement with Jill Grinberg Literary Management, LLC.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-52506-7
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Lukijoilleni

Edessäni on niin kirous kuin sen vastalääke.

– J. ADDISON, CATO: A TRAGEDY, 1713



HOLVI

Isla Crownin kielellä maistui kuolema.

Hän oli hetki sitten avannut Peilipalatsin salaisen holvin. Sen sisällä kihisi voima, kuiskaili käsittämättömällä kielellä, kutsui jotakin syvältä Islan sisimmästä. Se tuntui tärkeältä, ilmeiseltä, kuin vastaukselta kysymykseen, jonka hän oli jostain syystä unohtanut.

Hylätty palatsi oli muuten sortumaisillaan, mutta tämä ovi oli pysynyt suljettuna kirousten halki. Islan esiäidit olivat pitäneet holvin salassa voimakeinoin. Hänen kruununsa oli ainoa avain lukkoon, ja oven narahtaessa auki Isla ajatteli, että täytyi olla jokin syy, miksi holvi oli haluttu piilottaa niin perusteellisesti.

Sydän hakkasi, kun Isla kurkisti sisään. Ennen kuin hän ehti nähdä mitään näkemisen arvoista, oviaukosta tulvahtava voima osui häntä rintaan ja tönäisi hänet huoneen vastakkaiseen seinään.

Ovi paukahti kiinni.

Hetken oli hiljaista. Vallitsi lähestulkoon rauha, tuo nykyään niin himoittu ja harvinainen ylellisyys. Muuta Isla ei enää uskaltanut toivoa. Rauhaa kivusta, joka sykki rinnassa kohdassa, jossa nuoli oli halkaissut hänen sydämensä. Rauhaa ajatuksilta, jotka kuhisivat aivoissa kuin hyönteiset mätänevän ruumiin kimpussa. Viime viikkoina oli menetetty ja saavutettu niin paljon, eivätkä vaakakupit olleet tasan.

Viimein Isla pystyi tyhjentämään päänsä hetkeksi.

Kunnes se kolahti kivilattiaan, ja rauhan tilalle vaihtui näky verilöylystä.

Ruumiita. Verisiä. Karrelle palaneita. Isla ei erottanut, mistä valtakunnasta uhrit olivat. Hän näki vain ihoa ja luita. Ruumiiden päälle levisi pimeyttä kuin kaatuneista mustepulloista, mutta se ei pysähtynyt, ei kertynyt lammikoksi tai kadonnut.

Ei. Tämä pimeys ahmi kaiken kitaansa.

Se hotki ruumiiden rippeet ja käänsi sitten huomionsa Islaan. Lonkerot kipusivat kylminä ja kosteina kuin elottomat raajat. Ennen kuin Isla ehti väistää, varjot raottivat hänen huulensa ja pakottivat hänet juomaan ne. Isla haukkoi ilmaa, mutta maistoi pelkkää kuolemaa.

Kaikki pimeni kuin tähdet, kuu ja aurinko olisivat pelkkiä kynttilöitä, jotka oli puhallettu yksitellen sammuksiin.

Sitten pimeys puhui.

»Isla.« Ääni oli tuttu. *Grimin* ääni. »*Palaa luokseni. Palaa –*»

Silmänräpäyksessä Isla oli jälleen Peilipalatsissa. Joka puolelta heijastui valoa ja paljaat oksat raapivat palatsin rikkonaista lasiseinää, kurottivat kohti Islaa kuin kädet.

Oro. Oro oli hetkessä vierellä ja sulki Islan syliinsä. Yleensä niin maltillisen kuninkaan kasvoilla oli huolestuttavan kauhistunut ilme.

Isla nosti kätensä kasvoille ja tunsi, että verta valui nenästä, korvista ja silmistä, pitkin poskia. Hän katsoi verisiä sormiaan ja mielessä pyöri vain se, mitä hän oli äsken nähnyt.

Mikä se oli? Näkykö?

Varoitus siitä, mitä Grim tekisi, jos Isla ei palaisi hänen luokseen?

Isla ei tiennyt vastausta, mutta yksi asia oli selvä: heti kun hän oli saanut holvin oven auki, jokin oli pamauttanut sen kiinni. Tuolla huoneessa oli jotakin.

Eikä se halunnut tulla löydetyksi.



TOTUUKSIA JA VALHEITA

»**H**olvi ei hyväksynyt minua», Isla sanoi. Se ei käynyt järkeen. Voima kutsui häntä, hän tunsi sen. Miksi ovi oli pamahtanut kiinni?

Kuninkaan kultainen kruunu kiilteli, kun hän tarkasteli Islaa leuka pystyssä. Oro seisoj mahdollisimman kaukana sängyllä makaavasta Islasta.

Sama se. Isla tunsi metrienkin päästä langan, joka yhdisti heitä. Rakkauden tapaisen.

Voiman tapaisen.

Viimein Oro alkoi puhua. »Sinä et ole valmis. En usko, että sinun kruunusi on ainoa avain. Jos holvin oven ei kuulu aueta helposti, se on voitu lumota niin, että se päästää sisään ainoastaan villiläisten hallitsijan.»

»Mutta minähän olen –»

»Sellaisen, joka hallitsee voimansa.»

Ai.

Isla nauroi. Hän ei voinut sille mitään. Totta kai tämä saari keksi aina uusia keinoja saada hänet tuntemaan itsensä riittämättömäksi. Siitä oli tavallaan tullut peli. »Siinä tapauksessa ovi taitaa jäädä kiinni», Isla sanoi ja tuijotti tiiviisti seinää. Ainoat elossa olevat villiläismestarit olivat hänen huoltajansa,

jotka hän tappaisi, jos näkisi heidät vielä, koska he olivat murhanneet hänen vanhempansa. Ja syöttäneet hänelle valheita.

Hiljaisuus kupli ja kiehui yli. Isla saattoi melkein aistia Oron huolen, levottomuuden sävyttämän kuumuuden. Islan teki mieli pyöritellä silmiä. Hän oli joutunut kokemaan niin paljon, että yhden ylimielisen oven töytäisy oli pikkuseikka sen rinnalla.

Isla vihasi Oron huolehtimista ja vihasi itseään, koska kiukku karkaistui hänen sisällään kuin miekka, hyökkäsi jopa täysin viatonta huolenpitoa vastaan. Tunteet olivat ottaneet viime aikoina hänestä vallan. Isla oli toisinaan niin väsynyt herätessään, ettei jaksanut edes nousta ylös. Toisinaan taas niin vihainen, että hän siirtyi tähtisauvalla Villisaarelle ihan vain siksi, että sai kirkua rauhassa.

»Minä opetan sinua», Oro sanoi.

»Et sinä ole villiläismestari.»

»En niin», Oro myönsi. »Hallitsen kuitenkin neljän valtakunnan voimat. Kyvyt ovat erilaisia, mutta niiden käyttö on samantapaista.» Oron ääni oli hellä, hellempi kuin Isla ansaitsi. »Siksi minä pystyin käyttämään *sinun* voimaasi.»

Siksi Oro oli pystynyt pelastamaan hänet. Isla olisi kiehunut elävältä saaren ytimessä, jollei Oro olisi voinut käyttää hänen voimaansa Peilipalatsissa heitä yhdistävän siteen ansiosta. Tuo hetki oli paljastanut Islan tunteet Oroa kohtaan. Voimien yhtyminen tarkoitti, että Isla rakasti Oroa.

Isla ei tosin edes tiennyt, mitä rakkaus oli.

Hän oli rakastanut huoltajiaan.

Hän oli rakastanut Celesteä.

Hän oli jossain vaiheessa rakastanut *Grimiä*.

Äskeinen näky. Kuolemaa, pimeyttä ja tuhoa. Oliko se uhkaus? Väläys tulevaisuutta?

Paino kaulassa tuntui aina vain raskaammalta. Grimin Satapäiväisillä lahjoittamaa kaulakorua oli mahdoton riisua. Isla oli kyllä yrittänyt. Ketjussa oli lukko, mutta se kieltäytyi

aukeamasta. Korua tuntui olevan mahdollon saada pois kaulasta. Ainoastaan Isla tunsu sen. Oro ei edes tiennyt sen olemassaolosta.

Isla mietti, kieltäytyisikö Grim hellittämästä otettaan yhtä itsepintaisesti kuin tuo koru. Olisiko Grim valmis tappamaan vain saadakseen Islan?

»Minun täytyy kertoa sinulle jotain.» Isla oli harkinnut, pitäisikö asian omana tietonaan. Hän olisi saattanut tehdä niin, jos näky olisi koskenut ainoastaan häntä. Hän oli murtanut kiroukset. Hän ansaitsi toipua rauhassa. Satapäiväisillä saadut haavat ja mustelmat olivat parantuneet, mutta jotkut haavat olivat näkymättömiä ja parantuivat paljon hitaammin kuin rikki hiertynyt iho ja murtuneet luut. »Silloin Peilipalatsissa... minä näin näyn.»

Oro kurtisti kulmiaan. »Mitä sinä näit?»

»Kuolemaa», Isla vastasi. »Hän —» Isla ei halunnut lausua Grimin nimeä ääneen, ihan kuin se olisi saattanut kutsua miehen esiin varjoista, herättää hänet henkiin muutenkin kuin pelkästään Islan mielessä. »Hänen ympärillään oli pimeys. Ruumiita lojui joka puolella. Varjot kurottivat kohti *minua* —» Isla irvisti. »Se näytti... sodalta.»

Se oli näyttänyt maailmanlopulta.

Huoneessa hulmahti pistävä kuumuus, ainoa merkki Oron vihasta. Oron sileät kasvot pysyivät ilmeettöminä. »Hän ei pysähdy ennen kuin saa sinut.»

Isla pudisti päätään. »Minä valitsin *sinut*... Hän tuntee itsensä petetyksi. Hän ei välttämättä edes välitä minusta enää.» Oro ei näyttänyt vakuuttuneelta. Isla sulki silmänsä. »Ja vaikka välittäisikin, luuletko, että hän aloittaisi sodan minun vuokseni? Vaarantaisi oman kansansa?»

»Juuri niin minä luulen», Oro sanoi ja tuijotti ajatuksissaan kaukaisuuteen. »Sinun täytyy alkaa harjoitella. Eikä pelkästään holviin pääsyä varten.»

Harjoitella. Se kuulosti ihan liian työläältä ihmiselle, jonka täytyi joka päivä ylipuhua itsensä edes astumaan ulos huoneestaan. Ei Isla ennen ollut tällainen. Harjoittelu oli iskostettu häneen kuin jalokivet miekan kahvaan. Se oli ollut olennainen osa häntä.

Nykyään Isla oli vain väsynyt, enemmän mieleltään kuin ruumiiltaan. Hän halusi vain toipua rauhassa, mutta miksi pelkkä ajatuskin sai hänet tuntemaan itsensä Valonkiurun itsekkäimmäksi ihmiseksi?

Onneksi hänellä oli toinenkin tekosyy haluttomuutensa lisäksi. »Sinä tiedät, etten minä voi.» Oro oli kuninkaana viimeinen Alkuperäinen, joka pystyi valjastamaan Valonkiurun saaren kaikkia voimia: taivaslaisten, tähteläisten, kuulaisten ja auringolaisten. Hänen sukuaan pidettiin ainoana, jossa saattoi saada syntymälahjaksi useamman kuin yhden kyvyn. Aurora – jota Isla oli pitänyt parhaana ystävänään Celestenä – oli sanonut, että Islan villiläis- ja varjolaiskyvyt olivat kietoutuneet toisiinsa. Siksi ne olivat lähes hyödyttömiä, jollei joku varjolainen vapauttaisi niitä. »Minun voimani –»

»Minulla on suunnitelma.»

Niinpä tietysti. Isla puri itsepäisenä hammasta. »Ei minulla ole aikaa harjoitella. Minun täytyy palata villiläisten luo.»

»He tarvitsevat sinut voimakkaimmillasi.»

Miksi Oro piti niin itsepintaisesti kiinni harjoittelun tarpeesta? Ja miksi hän itse oli niin kovasti sitä vastaan? »Harjoittelu on häiriötekijä», Isla selitteli. »Voin opetella myöhemmin. Sen jälkeen, kun olen pitänyt huolen villiläisistä. Kun me olemme selvittäneet varjolaisten uhkan, jos näky ylipäänsä oli totta.»

»Sinulla on nyt tähteläishallitsijan voima», Oro huomautti lempeästi.

Kun Isla tappoi Auran, hän varasti tähteläisten kaiken mahdin muinaisella reliikillä, kahleenmuodostajalla. Se toimi porsaanreikänä. Ennustuksen mukaan hallitsijan täytyi kuolla,

jotta kiroukset murtuivat. Hallitsijan voima oli hänen kansansa elinvoima. Kaikki tähteläiset olisivat kuolleet Auroran mukana, jollei Isla olisi vienyt hänen voimiaan.

Nyt Isla oli vastuussa kahdesta valtakunnasta, vaikkei ollut pätevä hallitsemaan edes yhtä.

»Sinun villiläis- ja varjolaisvoimasi ovat uinuneet koko tämän ajan», Oro jatkoi, »mutta se ei. Kyvyt ovat liian mahdavat. Jollet opi hallitsemaan niitä, ne hallitsevat sinua.»

Se tuntui epätodennäköiseltä. Isla oli yrittänyt viime päivinä käyttää tähteläisvoimiaan. Siirtää sulkakynää. Synnyttää energiapurkauksen parvekkeella. Mitään ei tapahtunut. Hän olisi epäillyt, ettei kahleenmuodostaja toiminut lainkaan, elleivät tähteläiset olisi olleet edelleen elossa.

»Isla», Oro sanoi ja lausui nimen niin lempeästi, että se tylsytti Islan vihan ja kivun pahimman terän.

»Niin?»

Oro astui askelen eteenpäin ja vielä toisen, kunnes Isla kylpi kuninkaan lämmössä, vaikka välimatka oli hänen mielestään vieläkin liian pitkä.

Oro tarkasteli Islaa vuoteen jalkopäästä. »Sano, että harjoittelet kanssani. Lupaa se.»

»Hyvä on», Isla sanoi nopeasti Oron mieliksi. Hän oli nykyään valmis tekemään mitä tahansa, jotta saisi ajatukset pois Satapäiväisistä ja niiden tapahtumista. »Minä harjoittelen sinun kanssasi. Minä lupaan.»

»Yritä edes vähän hillitä intoasi», Oro tokaisi.

»Kyllä minä olen innoissani», Isla sähähti.

Oro vilkaisi häntä terävästi. »Kai sinä tajuat, että minä tiedän sinun valehtelewan?»

Tietenkin Oro tiesi. Se oli hänen lahjansa, ylimääräinen voima, jollaisia hallitsijat usein saivat verenperintönä. Isla ajatteli, että kohtalo piti hauskaa heidän kustannuksellaan: valehtelija, jonka rakastettu vaistosi totuuden.

Isla olisi tavallisesti saattanut mulkaista Oroa, mutta nyt hän keskitti mielellään huomionsa kuninkaaseen. Uteliaisuus oli paras tapa suunnata ajatukset muualle. Harhautus. Sitähän elämä on, Isla ajatteli, jono tuskallisia, harhautusten yhteen punomia hetkiä. »Miltä se tuntuu?» hän kysyi ja kohottaui istumaan selkä suorana sängyllä.

Puvun ohut hiha valahti olkapäältä. Isla huomasi Oron seuraavan sitä silmillään.

»Mikä niin?» Oro kysyi katse viipyillen Islan paljaassa olkapäässä.

Islan sydämessä läikähti. Oro ei usein tuijottanut häntä. Hän ei ollut edes uskonut kuninkaan pitävän hänestä ennen kuin tämän rakkaus paljastui.

Islan paljas sääri suoristautui hitaasti vuoteella, kunnes varpaat ylettivät lattiaan. Puvun helma nousi ylös reittä, ja Isla tunsu Oron kiihkeän katseen. Isla ojensi toisen jalan samalla tavalla, kunnes kumpikin jalka oli lattialla.

Oro katseli häntä päästä varpaisiin, ja Isla unohti äkkiä koko holvin. Hän unohti riittämättömyytensä. Samoin petokset.

Isla mietti, katseliko kuningas häntä vain siksi, että halusi varmistua hänen olevan kunnossa, mutta ei. Oli paljon parempi ajatella, että kuninkaalla oli muita syitä katsoa.

»Miltä tuntuu, kun joku valehtelee sinulle?» Isla vaelsi kuninkaan viereen paljain jaloin, selkä vähän hellänä kovan tömähdyksen jäljiltä. Päässä jyskytti kipu. Haava oli vasta äskettäin parantunut villiläiseliksiirillä, mutta Isla ei välittänyt siitä.

Oro seiso i liikah tammatta, kunnes Isla pysähtyi hänen eteensä.

»Tekeekö se kipeää?» Isla kallisti päätään. »Sattuvatko valheet?»

Oro oli niin pitkä, että hänen täytyi kumartua voidakseen katsoa Islaa silmiin. Hän ojensi kätensä ja siveli Islan kruunun painaunmia peukalolla. »Riippuu siitä, kuka valehtelee.»

Isla tunsu syyllisyyden piston. Tieto siitä, että hänen valheensa olivat satuttaneet Oroa, satutti jostain syystä häntäkin.

Sitäkö rakkaus oli?

Isla oli valehdellut Orolle Satapäiväisten aikana, mutta Oro ei ollut valehdellut hänelle kertaakaan. Siitä Isla oli varma. Oro oli ainoa ihminen, johon hän luotti, joskin kaiken tapahtuneen jälkeen tuntui mittaamattoman typerältä luottaa kehenkään.

Sitäkö rakkaus oli?

Isla painoi kätensä Oron rinnalle ja tunsu tämän lihasten jännittyvän. Oro oli lämmin lohdullisella tavalla, ja Islan teki mieli tuntea hänen paljas ihonsa sormiensä alla. Oro ei liikahtanutkaan, kun Isla tuli lähemmäs – ja yhä lähemmäs.

He eivät olleet juurikaan puhuneet yhteydestään. Kiistat-
tomasta langasta heidän välillään. Oro antoi Islalle tilaa. Isla oli halunnut edetä hitaasti eikä rynnätä mihinkään suin päin, niin kuin Grimin kanssa.

Sillä hetkellä Isla halusi kuitenkin päästä ihan lähelle.

Hän nousi varpailleen, jotta heidän huulensa kohtaisivat *viimeinkin*, mutta ei millään ylettänyt, vaikka kuinka kurotti kaulaansa.

Oro tuijotti Islaa kulmat kurtussa. »Yritätkö sinä harhauttaa minua?»

Todellakin. Isla ei halunnut oppia hallitsemaan voimiaan. Hän ei halunnut ajatella uusia kykyjään. Muuten hän joutuisi ajattelemaan asioita ja ihmisiä, jotka olivat satuttaneet häntä. Ehkä parantumattomasti. »Yritän. Saanko?»

Oro lasi päänsä. Kultainen kruunu välkähti kuin olisi iskenyt silmää.

Sitten Oron kädet olivat Islan vyötäisillä. Pitkät sormet painuivat vasten selkää ja saivat sen taipumaan kaarelle. Oro tarttui niin tiukasti kiinni, että Isla haukkoi henkeä –

Mutta ennen kuin Isla ehti kietoa säärensä Oron vyötäisille, Oro kantoi hänet vuoteelle...

...ja pudotti hänet peiton päälle.

Kun Isla älähti harmistuneena, Oro oli jo ovella. »Lepää», Oro sanoi. »Päivällinen on parin tunnin kuluttua.» Isla voihkaisi. Kaikki edustajat kokoontuisivat ensimmäisen kerran keskustelemaan kirousten jälkeisestä tilanteesta. »Sen jälkeen me alamme harjoitella.»



KELLUVAT KESTIT

» **H** aluan näyttää miekalta», Isla oli ohjeistanut tähteläisräättäli Letoa. »Pikemminkin vereltä kuin terältä.» Villiläisten ja tähteläisten sekoitukselta. Sillä tavoin Isla oli pukeutunut pyyhältäessään ruokasaliin.

Aurinkolaisaateliset olivat saapuneet varhain hallitsijansa kanssa. He istuivat jo pöydässä Islan astuessa ovesta sisään, ja heidän terävät ja nälkäiset katseensa aiheuttivat levottomuutta. Ikään kuin he olisivat tulleet raatelemaan Islan hampaillaan paistin sijaan.

Isla olisi ennen kavahtanut tarkastelua, mutta nyt hän marssi pöytään siitä välittämättä. Mitä saarelaiset enää voisivat hänelle tehdä tai sanoa? Kuulaisaateliset olivat jo yrittäneet salamurhata hänet. Muut olivat jo tuominneet Islan läpikotaisin. Torilla useimmat ihmiset karttelivat häntä ja vihasivat villiläisiä yhä verenhimoisen kirouksen takia, vaikka se olikin murtunut. Islan uuden punaisen puvun metallikudos kahisi sileää lattiaa vasten rikkoen huonetta kutistavan hiljaisuuden. Tuntui melkein kuin yllä olisi ollut haarniska.

Isla pani aurinkolaisaateliset pikaisesti merkille kulkiessaan ohi. Mies, jolla oli pitkät palmikoidut kullanväriset hiukset ja tumma iho ja kasvoillaan vakava ilme. Pitkä nainen, jonka kasvot tuntuivat olevan pelkkää pisamaa, ja hiukset olivat ruosteenpunaiset. Mies, joka näytti vanhalta. Se oli

merkillistä, sillä jopa Oro näytti nuorelta, vaikka oli elänyt yli viisi vuosisataa. Miehen selkäranka käpristyi kohti pöytää kuin kysymysmerkin kaarre. Hän hymyili Islalle niin, että kasvojen vaalea iho rypistyi, mutta hymy oli pikemminkin huvittunut kuin ystävällinen.

Oro istui pöydän päässä. Häinkin tarkasteli Islaa. Kuningas näytti tismalleen samalta kuin ensimmäisillä päivällisillä Sata-päiväisten alussa, jos silmiä ei laskettu. Silloin hänen katseensa oli ollut onnto kuin hunajakenko.

Tänään hänen katseensa porautui Islaan niin tiiviisti, että kaikki muut ajatukset katosivat Islan päästä. Oron katse pyyhki lähes huomaamattomasti Islaa päästä varpaisiin. Islan paljaita ruskettuneita olkapäitä. Silkistä ja teräksestä valmistettua korsettia. Hameosan halkion alta paljastuvia polvipituisia saappaita, jotka Isla oli teetättänyt, koska ne olivat käytännöllisemmät kuin korkokengät tai sandaalit. Islan pitkiä ruskeita hiuksia, joiden latvoihin oli punottu pieniä punaisia kukkia. Isla katseli vuorostaan hetken kuningasta. Tämän leveitä harteita. Kulmaisista hiuksista. Sileiden kasvojen teräviä piirteitä. Oro oli aiemmin ollut kalpea elettyään vuosikautia poissa auringonvalosta, mutta nyt hän suorastaan säteili. Hehkui. Oro oli niin kaunis, että hänen katselemisensa teki melkein kipeää.

Isla ei muistanut huomanneensa noilla ensimmäisillä päivällisillä, miten viehättävä Oro oli.

Oliko *se* rakkautta?

Oro käänsi nopeasti päänsä.

Kun Isla oli istunut kuninkaan viereen, ovi avautui ja tuuli lehytti hänen hiuksiaan kuljettaen mukanaan lohdullista männyn tuoksua ja kirpeää vuori-ilmaa. Azul lipui sisään tuulenpuuskan mukana jalkojen tapaamatta lattiaa. Hänen mukanaan oli kaksi muuta, ei aatelisia vaan valittuja virkamiehiä. Taivaslaisten valtakunta muistutti demokratiaa niin

paljon kuin ylipäänsä oli mahdollista, kun hallitsijat saivat syntymälahjaksi voiman, jonka varassa kansalaisten elämä oli.

Siinä missä Azulin hiukset olivat yhtä tummat kuin iho, hänen takanaan tulevan naisen hiukset olivat samanväriset kuin taivas. Ripaus valkoista hiusten lomassa paljasti naisen olevan ikivanha kuten kumarainen aurinkolainenkin. Naisen ryhti oli kuitenkin luotisuora. Hän oli lyhyt, ja hänen ihonsa oli tummanruskea.

Naisen vieressä oleva taivaslainen oli rakenteeltaan kuin hautakivi. Jykevä kuin hänet olisi louhittu suoraan Laulavista vuorista. Hän oli valkoinen kuin Valonkiurun kalliot ja niin pitkä, ettei Isla erottanut hiusten väriä, kun mies tuijotti eteenpäin pää suorassa. Mies oli niin isokokoinen, että pystyi helposti kantamaan kolme miekkaa vyöllään, pidempi kaikkia muita. Islalla oli epämiellyttävä tunne, että hänen oma miekkansa näyttäisi sulkakynältä tuon jättiläisen kourassa.

Azul tuli tervehtimään Islaa, vaikka hänen paikkansa oli Oron toisella puolella. »Olet vaihtanut tyyliä», Azul sanoi.

Azul ei onneksi ollut. Taivaslaisten hallitsijalla oli yllään tunika, jonka sivuilla oli kolmionmuotoiset aukot ja nappien tilalla pulleat safiirit. Joka sormessa oli sormus.

Isla ei ollut nähnyt Azulia Satapäiväisten loppumisen jälkeen. *Sinun olisi pitänyt käydä tervehtimässä häntä*, Islan aivot kuiskuttivat. Jälleen uusi epäonnistuminen.

Isla halusi kysyä Azulin vointia, sillä taivaslainen oli nähnyt kauan sitten kuolleen miehensä haamun katoavan myrskyn jälkeen. Hän halusi pyytää anteeksi, että oli edes hetken pitänyt Azulia vihollisena. Hän halusi kysyä, miten taivaslaiset pärjäsivät kaiken jälkeen.

Hän ei kuitenkaan ehtinyt saada suutaan auki ennen kuin Azul sanoi: »Me voisimme sopia tapaamisen, jos haluat.»

»Se olisi mukavaa», Isla sanoi.

»Hyvä.» Azul painoi leukansa alas ja kuiskasi: »Pidä varasi. Sinua tarkkaillaan.»

Azul oli oikeassa. Huoneessa kävi puheensorina, mutta Isla tuns silti olevansa huomion keskipisteessä. Kun hän oli pysytellyt huoneessaan Satapäiväisten jälkeen, Oro oli kertonut saaren aatelisille ja edustajille, että Isla oli murtanut kiroukset ja saanut tähteläishallitsijan voiman. Uutinen oli levinnyt nopeasti Valonkiurun asukkaiden keskuudessa.

Ympärillä istuvat johtajat olivat todistaneet Islan haparointia Satapäiväisten useimmissa haasteissa. He ihmettelivät varmasti, miten kaikista hallitsijoista juuri Isla oli viimein onnistunut panemaan kirouksille pisteen.

Juuri kun Azul istuutui pöytään, ovi avautui vielä kerran ja sisään astui yksi tähteläinen. Tytöllä oli vaaleanruskea iho, tummat silmät ja kiiltävät mustat hiukset. Vaatteet olivat haa-listuneen hopeanharmaat, sävy lähempänä myrskypilveä kuin vasta teroitettun miekan terää. Hän jähmettyi paikoilleen, kun kaikki kääntyivät katsomaan häntä. Hän tokeni kuitenkin pian ja jatkoi matkaa pää pystyssä. Aiempi kirous tarkoitti, ettei tähteläinen voinut olla yli kaksikymmentäviisivuotias, joten hän oli melko samanikäinen kuin Isla.

He katsoivat toisiaan silmiin, ja tyttö kurtisti kulmiaan. Isla aisti silti, että heidän välillään vallitsi yhteisymmärrys. Kumpikin tuns olevansa väärässä paikassa.

»Maren», tähteläinen esitteli itsensä ennen kuin istuutui. Sitten hän tuijotti tiiviisti kokokultaisen pöydän kaarevaa reunaa.

Ainoastaan yksi tuoli oli enää tyhjä. Cleon.

Kuulainen ei ilmeisesti ollut tulossa. Kello löi kultaisessa huoneessa tasatunnin merkiksi. Oro nousi seisomaan. »Viidensadan vuoden kärsimyksen jälkeen meidän valtakuntiamme riivanneet kiroukset on viimein murrettu, kiitos Isla Crownin, villiläisten hallitsijan.» Isla tuns taas kaikkien katseet itsessään. »Me

olemme vuosisatojen ajan keskittyneet pelkästään pysymään hengissä. Tänään me olemme kokoontuneet tänne keskustelemaan siitä, miten jatkamme tästä eteenpäin. Minä näen tulevaisuudessa kasvun mahdollisuuksia. Sitä ennen meidän täytyy kuitenkin käsitellä kansojemme viisisataavuotisen jakautumisen jälkiseurauksia ja voimiemme rajallisuutta uusien uhkien edessä.» Oro katseli kaikkia paikallaolijoita. »Juhlitaan kuitenkin ensin kärsimyksen loppumista yhteisellä aterialla.»

Oro istuutui ja ihmiset alkoivat keskustella keskenään, mutta Isla keskittyi ainoastaan epätasaiseen hengitykseensä. Levottomuus myllersi vatsanpohjassa. Huomio oli jo kääntynyt häneen. Pian hänelle esitettäisiin kysymyksiä. Mitä jos hän vastaisi väärin?

Kukaan ei tiennyt Islan ja Grimin yhteisestä menneisyydestä. Kukaan ei tiennyt, että Isla oli salaa varjolainen. Muuten hänet olisi saatettu vangita siltä seisomalta. Varjolaiset olivat olleet Valonkiurun vihollisia vuosisatojen ajan. Kansat olivat olleet sodassa ennen kirouksia. Jos Islan näkyä oli uskominen, valonkiurulaiset saattaisivat pian huomata taistelevansa jälleen varjolaisia vastaan.

»Me olemme hirviöitä, Sydäntensyöjä», joku kuiskasi hänen korvaansa. »Tai niin muut ainakin ajattelevat.»

Grim. Hän oli täällä.

Isla hätkähti. Sydän takoi villisti. Isla vilkuili ympärilleen ja odotti näkevänsä Grimin tai huomaavansa muiden reagoivan jotenkin ääneen.

Grimiä ei kuitenkaan näkynyt. Ehkä hän oli näkymätön. Isla yritti huomata ilman pienimmänkin väreilyn, mikä voisi paljastaa Grimin. Hän odotti varjolaisen ilmestyvän heidän eteensä. Hän kurotti kätensä varoittavasti kohti Oroa –

Mitään ei tapahtunut.

Isla oli varma, että oli kuullut oikein. Vai oliko sittenkään? Ehkä hän oli vain kuvitellut. Grim oli lausunut samat sanat yli

kuukausi sitten, kun hän oli vielä teeskennellyt, ettei tuntenut Islaa.

Todellisuudessa Grim oli tiennyt hänestä *kaiken*. Heillä oli ollut vuoden verran yhteisiä muistoja, jotka Grim oli pyyhkinut pois Islan mielestä, koska se palveli hänen omia tarkoituksiperiään Satapäiväisillä. Grim oli leikannut kappaleen Islan elämästä pois yhtä helposti kuin räättäli Leto leikkasi kangasta.

Isla ei osannut arvata, mitä hän tekisi, jos hän vielä joskus näkisi Grimin, mutta sitä ei tarvinnut murehtia nyt.

Grim ei ollut täällä.

Isla oli siis kuvitellut koko jutun. Ehkä hän oli kuvitellut myös Peilipalatsin näyn. Eihän se voinut olla totta. Ei Grim tappaisi viattomia ihmisiä Islan vuoksi.

Isla näki taas katkelmia samasta näystä. Kuolemaa. *Lapsia* – »Hengitä», hän komensi itseään. Sitten hän hengitti syvään. Oli ihan naurettavaa, että hänen täytyi muistuttaa itseään ruumiin perustoiminnoista. Hän painoi kynnet kämmeneen ja yritti keskittyä tähän hetkeen kuin olisi riippunut kiinni ankkurissa, ettei ajelehtisi taas mielensä ulapalle.

»Muista hengittää myös ulos.» Oro.

Kuningas asetti pöydän alla kätensä Islan polvelle. Hän siveli peukalollaan Islan sisäreittä. Ele oli tarkoitettu lohduttavaksi, mutta kosketus sai Islan kaikki aistit terävöitymään. Isla katsoi Oroa silmiin. Oro siirsi kätensä pois.

Heille valmistettiin juomat, jotka olivat aurinkolaisten erikoisuus. Tähteläiset tarjoilivat liekehtivät pikarit kelluvilla vadeilla ja siirsivät esineitä kyvyllään hallita energiaa. Isla huomasi heidän hymyilevän ystävällisesti tähteläisten edustajalle Marenille.

Oro siemaisi huolettomasti pikarista, ja liekit sammuiivat eivätkä polttaneet häntä vähääkään. Aurinkolainen aatelisnainen, jolla oli tummanpunaiset hiukset, kulautti oman juomansa vaikuttavan nopeasti.

"SINÄ OLIT KERRAN MINULLE KIROUS... MUTTA NYT SINÄ OLET ELÄMÄNI KESKIPISTE."

Satapäiväiset päättyi Islan voittoon mutta myös musertavaan petokseen. Isla Crown on saavuttanut kahden hallitsijan rakkauden ja murtautunut kuusi eri kirousta, mutta kukaan ei tiedä hänen valtavien voimiensa alkuperää eivätkä kaikki pidä hänen voittoaan oikeutettuna. Kun kuolemanvaara ympäröi Valonkiurun saarta, Islan on vaikea vastustaa menneisyyden vetovoimaa.

Islan on punnittava hallitsijan velvollisuuksien ja pettureista vaarallisimman – oman sydämensä – välillä.

Kirotut yöt on viettelevästi etenevä Lightlark-saagan toinen osa, ja sen on suomentanut [Aila Herronen](#).



www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52506-7